

ved det eventuelle Gadeanlæg. Dette stemmer ganske med, hvad der er bestemt i Loven af 14de December 1857, som nævnt i sin § 10 siger, at Commissionen skal „ansætte edkommende Veistretninger, Grunde eller Bygninger til sand Værdi i Handel og Bandel, men ved Erstatningens fastsættelse bliver heri at afsætte den Forøgelse i Værdi, som der tilhæberblivende Eiendomme skønnes at opnåe“. Men nu indtræder det mærkelige Tilfælde, at de Grundeiere som saaledes have maattet lide Afdrag i deres Erstatningssum, fordi deres Grunde fik en saa heldig Velggenhed op til fremtidige Gader, saae den samme Post udført paa deres Regning engang til, naar der senere bliver Tale om Værdiforøgelsen ved Bygningsfrihedens Erhvervelse, saaledes at den samme Post to Gange regnes dem til Skade, først ved et Decourt i deres Erstatningssum og bagefter ved en Forøgelse i den Værdiforøgelse, som Staten mener, de ville opnåe. Ligeledes skal der være foregaaet forskellige Compensationer, som slinge lidt besynderlige, hvorved større og mindre Summer ere gaaede op mod hinanden; men herom vil det ligeledes ikke være muligt at sige Noget, saalænge man kun har et saa fattigt Materiale som Indberetningen. Der er imidlertid en Ting, som ligger klar og tydelig for Enhver, der blot vil gjøre sig den Uleilighed at gaae det omtalte Terrain igennem, og det er det Hastværk, jeg maa sige: det unødvendige Hastværk, hvormed Ministeriet ikke blot har ladet Grundene expropriere, men har ladet Bygninger bortrydde, Haver ødelægge, Træer fælde og Terrain henlægge til Disposition, ref som om det gjaldt om imorgen at begynde paa Anlægget af disse nye Gader. Den kaiterede Krigsminister har været en sand Hausmann til at rive ned. Spørgsmaalet er nu kun, om Kjøbenhavns Commune vil blive en ligesaa stor Hausmann til at føre op. Jeg tillader mig at være nogen Tvivl derom, og særlig skal jeg tillade mig at mene at Kjøbenhavns Magistrat ikke har ladet det sagne paa Meddelelser til Krigsministeriet om, at det let ingen Hast havde med at gjøre Grunden til disse Beie og Gader tydelig, thi det var hverken Mening eller idag, eller imorgen at begynde paa deres An-

læg, men desuagtet har Ministeriet med en ikke hensynsfuld Behandling af private Rettigheder og private Værdier ladet bortrydde paa den Strækning, jeg har talt om, Bygninger, Planter, Etage, Træer osv. osv. Der er en heel Delæggelsens Uoverstyggelighed paa det Terrain, der betegner Linien for de nye Gader, navnlig de nye Dvergader, og der har ikke været den allermindste Grund for Ministeriet til at haste saameget dermed. Thi det havde været fuldkommen tilstrækkeligt, om det havde afleveret til Kjøbenhavns Commune det Terrain, det har solgt, og samtidig sagt: her ere de afflutne Linier, i Henhold til hvilke de private Grundeiere ere exproprierede og forpligtede til med det korteste Marsel at uddeliggjøre deres Grunde, saaledes at Gadernes Anlæg kan begynde, naar Communen selv vil det. Der er ved den Fremgangsmaade tilføjet Mange Tab, der er tilføjet flere store Ubehageligheder og Gener, og der har ikke været nogen fornuftig Grund, der har kunnet anføres til Forsvar for, at man er gaaet frem med et saadant Hastværk.

Dersom nu endda Expropriationen virkelig havde ført til, at man havde erstattet Alt, hvad man saaledes exproprierede, saa fik det endda gaae, men vi komme nu til et Punkt af Sagen, som i og for sig er det vanskeligste, fordi det griber ind i en Række af mangfoldige og høist forskjelligartede Forhold, men gennem hvilke der tillige efter min Opfattelse er udøvet den største Ubillighed mod de private Eiere, det er nemlig Alt, hvad der knytter sig til de saakaldte Nerverier. Derom handles der i Krigsministeriets Beretning Pag. 8—9 og 10, og jeg vil ret meget anbefale de ærede Medlemmer at studere denne Afdeling af Indberetningen igennem; thi de maae deraf faae et Indtryk af, med hvilken Genhenslæshed — det er ikke for haardt et Ord — Krigsministeriet er gaaet frem ligeoverfor den bestaaende Tilstand, som fandtes paa de private Strætninger indenfor Demarcationslinien. Det skulde dog synes at maatte være en Hovedsætning, en Hovedgrundlæggning i hele den Lov, vi vedtog i Juli 1867, at det ikke ved denne Lov skulde stee nogen Forandring til Skade for de paagjel-